

[Socialministeren]

Socialudvalget for en meget omfattende betænkning, herunder også bidragene fra de to partier, som jo har været meget hjælpsomme i arbejdet med at få lavet forslaget så tilpas bredt, at det nu ser ud til, at det kan vedtages af stort set alle partier i Folketinget.

Jeg fristes også til at takke kommunerne. KL har for nylig udsendt en lille oversigt over, hvad der egentlig er sket i de omtrent to år, dette lovforslag har ligget her i Folketinget. I 34 pct. af kommunerne findes der nu noget, man kunne kalde en garantiordning, og til belysning af det problem, som hr. Agerschou rejste, kan jeg oplyse, at 55 pct. af disse ordninger fungerer på den måde, at man straks giver de unge tilbud om arbejde. Så det er altså ikke et fuldstændig utopisk krav, man stiller her.

Det fremgår samtidig af undersøgelsen, at yderligere 15 pct. af kommunerne vil starte sådanne ordninger. Det vil altså sige, at i dag har omkring halvdelen af kommunerne en form for beskæftigelsesordning, som mere eller mindre svarer til det, der ligger her. Og derfor kan vi jo sige, at denne ordning – som jeg kan forstå at S og SF stadig ikke er begejstret for og ikke vil juble over, sådan blev der vist sagt – først og fremmest henvender sig til de 51 pct. af kommunerne, som åbenbart ikke selv kan komme i gang. Vi laver den jo hverken af hensyn til kommunerne eller for vore egne blå øjnes skyld, men først og fremmest af hensyn til de unge som en forebyggende foranstaltning.

Det er også spændende, at 25 pct. af de ordninger, der allerede er i gang, ikke blot henvender sig til de 18-20-årige, men til alle bistandsklienter op til 67 år. Jeg tror egentlig, at der er god grund til at tro, at tingene er i en god gænge, og at loven her blot vil være med til yderligere at skubbe til udviklingen.

Det er blevet hævdet, og det siges også af Fremskridtspartiet i betænkningen, at der er en hel masse problemer, der ikke bliver løst med dette forslag. Dertil kan jeg kun svare, at det er så sandt, som det er sagt. Det løser hverken vore beskæftigelsesproblemer, betalingsbalanceproblemer eller problemet med den store arbejdsløshed – det var vist det, Fremskridtspartiet sagde. Vi har blot taget fat i en lillebitte del af problemerne, og jeg vil gerne sige, som fru Lilli Gyldenkilde sagde under behandlingen af det forrige lovforslag, at det er jo ønskeligt, at ingen overhovedet får behov for at bruge ord-

ningen, at arbejdsmarkedet, uddannelsessystemerne og eventuelt kulturelle projekter samler de unge op, så det ikke kun bliver det sidste sikkerhedsnet.

Det bedste, der kunne ske, var da helt oplagt, at denne ordning blev overflødig, før den blev sat i værk. Det er vi fuldstændig enige om. Forslaget er ikke noget mål i sig selv, men en nødvendig nødløsning, fordi der har været og stadig er så mange, der falder igennem de rigtige systemer.

Så vil jeg godt sige, at det glæder mig, at samtlige partier har lovet at støtte forslaget bortset fra Fremskridtspartiet, hvor der formentlig stadig væk foregår nogle overvejelser. Derfor føler jeg trang til at sige to ting om Fremskridtspartiets betækningsbidrag. Jeg er selvfølgelig ked af, at man ikke synes, at forslaget har fået en tilfredsstillende behandling. Man kan i hvert fald ikke klage over, at det ikke har taget lang tid, og at der ikke er stillet mange spørgsmål, og jeg har heller ikke hørt om nogen, der ikke mener, de har fået tilfredsstillende svar.

Så jeg håber altså, at det er et udtryk for, at Fremskridtspartiet har haft travlt og først nu vil være i stand til at vurdere, hvad forslaget går ud på. Selvfølgelig håber jeg, at den vurdering falder positivt ud, og det kan måske hjælpe, at jeg gør opmærksom på, at et af kritikpunkterne i Fremskridtspartiets betækningsbidrag bygger på en misforståelse.

Man mener, at kommunerne kunne forfalde til at give de unge revalideringsydelse i stedet for at sætte dem på ungdomsydelse og job, og at revalideringsydelsen er betydeligt højere end bistandshjælpen.

Det er en misforståelse, og jeg håber, at Fremskridtspartiet vil være klar over, at der er tale om en fejl. For unge under 23 år er revalideringsydelsen kun halvt så stor som den almindelige revalideringsydelse. Det vil sige, at pengebeløbet svarer til det, unge under 23 år ellers ville få.

Der er dog undtagelser. Hvis man har haft arbejde og en indtægt, som minimalt svarer til den højeste dagpengesats, falder man ind under de almindelige regler, og hvis man har forsørgerbyrder, falder man heller ikke ind under ungdomsydelsesforslaget, det er korrekt. Men for den store del af de unge under 20 år, som er på kontanthjælp i dag, altså på den lave ydelse